

ח"כ יוני משריקי (ש"ס), יו"ר ועדת הבריאות, ציין: "זוהי הצעת חוק חשובה ביותר, הן מבחינת הנחת היסוד שלה והן בהשפעתה על אפשרויות הקבלה לעבודה עבור אנשים רבים. החוק אינו מונע בדיקה עניינית של התאמה לתפקיד."

יוזמת החוק, ח"כ מיכל וולדיגר (הציונות הדתית), הסבירה כי חוקים שנוסחו לפני חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות לא עודכנו בהתאם, ומשקפים דעות קדומות כלפי אנשים עם מוגבלות נפשית. חוקים אלו מתנים לעיתים את קבלת הרישיון במניעת "מחלה מסכנת", תוך הגדרת מחלת נפש כמחלה מסוכנת, ללא קשר להשפעתה על היכולת לעסוק במקצוע. היא הוסיפה: "יש סטיגמה הרואה כל אדם עם מוגבלות נפשית כמסוכן. מתמודדי נפש רבים נמנעים מטיפול או מלימודים אקדמאיים בשל פסילה מראש, אף שיש להם כישורים והתאמה למקצוע". הצעת החוק נכתבה בשיתוף ארגון "בזכות – המרכז לזכויות של אנשים עם מוגבלות" ומבקשת לעדכן חוקים שונים, כולל חוקי הרופאים, רופאי השיניים, הפסיכולוגים, העובדים הסוציאליים, פקודת הרוקחים ועוד.

ד"ר גלעד בודנהיימר, ראש האגף לבריאות הנפש במשרד הבריאות, הבהיר כי יש לבדוק עניינית האם המחלה פוגעת בביצוע העבודה ולא להגדירה כמחלה מסוכנת באופן גורף. לדבריו, המשרד תומך בהצעת החוק ומברך עליה.

ד"ר תמי ליאורה-מגן, מומחית לרפואה תעסוקתית, הציעה לעדכן את ההגדרה של מחלה מסכנת, כך שתתמקד בסיכון הקשור לביצוע המקצוע. ד"ר עירית סרגוסטי מארגון "זכות" הדגישה את הצורך בהפרדה בין ההתמודדות הנפשית לבין הכשירות לעבודה, והביאה דוגמה למתמודדת נפש שהתקבלה ללימודים בסיעוד לאחר סירוב ראשוני, סיימה את לימודיה ועובדת בהצלחה בתחום.

רותם פאר, נציגת עמותת "לנפש", קראה לשנות את התפיסה החברתית: "הסטיגמה, ולא המחלה, היא המסכנת. מתמודדי נפש רבים מסיימים תארים בהצטיינות אך נמנעים מהמשך לימודים ועבודה בשל המשבר הנפשי שעברו. החברה מפסידה את כישורונם ותרומתם."